

cần gì thì sẵn-dón, nhỏ-nhẹ, vút-ve, ngọt ngào. Đến khi dụng-ý bất thành-tựu thì sanh ra bất bình, bất-mãn xào-xáo trong nhà Chúa. Có người còn đi xa hơn nữa là “qua cầu rút ván”. Hoặc có khi chúng ta kể-lẽ, trách-móc người hầu việc Chúa. Chúng ta phải biết rằng sự tiếp đãi tôi tớ Chúa là bổn-phận của dân-sự Ngài. Kinh-Thánh có chép: “*Hãy cung-cấp mọi sự cần dùng cho các thánh-đồ, hãy ân-cần tiếp khách*” (Rôma 12:13) “*Chớ quên tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp đãi thiên sứ mà không biết*” (Hê-bơ-rơ 13:2). Đức Chúa Jê-sus cũng đã phán dạy rằng, “*Ai rước các người, tức là rước Ta; ai rước Ta tức là rước Đấng sai Ta, ai rước một đấng tiên-tri vì là tiên-tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên-tri; ai rước một người công-chính vì là công-chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công-chính*” (Mathiơ 10:40).

 Tuy rằng, người đàn bà không có một yêu-sách nào cả đối với sự tiếp-dãi rộng-rãi của bà, nhưng Ê-li-sê muốn biết ơn bà và bà phải được sự ban-thưởng một cách xứng-đáng về điều công-chính mà bà đã làm. Ghê-ha-xi gợi ý, “*A này, người không có con trai, và chồng người đã già rồi!*”. Đây là vấn-đề đau lòng lớn lao nhất cho gia-đình của bà, vì nếu không có con trai để nối dòng-dõi, thì tài-sản và đất-đai của gia-đình bà sẽ chuyển giao cho người khác. Và dư-luận của người ta về sự son-sẻ của bà là một sự sỉ-nhục cho bà. Đồng thời, tương-lai của người vợ trẻ như bà mà bị góa-bụa, thì sẽ bị hăm-dọa vì thời-gian hóa bụa kéo dài trong đời sống mà không có kẻ quan-phòng và người bảo-vệ bà. Đời sống của bà sẽ phải hoàn toàn tùy thuộc vào an-sinh xã-hội dành cho người già hóa-bụa son-sẻ! Dầu vậy, bà đã chấp-nhận số-phận và không bao giờ nghĩ-ngợi đến.

 Ê-li-sê biết rất rõ về số-phận hẩm-hiu trong tương-lai của những gia-đình không con, và nhận thấy rằng, người đàn bà này cần phải được ân-thưởng điều tốt nhất cho bà, nên Ê-li-sê nói với người đàn bà rằng: “*Năm tới, vào độ này, người sẽ ẵm một đứa con trai.*” (2 Các vua 4:15,16a). Đây là điều mà người đàn bà không bao giờ nghĩ tới, vì bà biết rằng có lẽ vì bầm-sinh hoặc số-phận của bà không có con hay chồng bà đã già không đủ sức-lực, nên bà đã yên phận từ bấy lâu nay, mà bây giờ Ê-li-sê lại tuyên-quyết rằng, “*Năm tới, vào độ này, bà sẽ*

Đấng Thấy Đời Tôi

◆◆◆◆◆◆◆◆

*Ai thấy tôi rơi trong vực thẳm
Ai thấy tôi trôi nổi biển xa
Ai nghe tôi từng tiếng thở dài
Bàn tay nào lau khô nước mắt
Đặt tôi ra khỏi đêm đen
Bàn tay nào dang tay lòng ẵm
Nhấc tôi lên ra khỏi vực sâu
Lời nói nào trời đất hằng có
Bàn tay nào nắn nặn loài người
Lời nói nào ban cho lời hứa
Niềm tin yêu sự sống đời đời
Đấng cứu tôi là Chúa Cứu Thế
Người thấy tôi là Đức Chúa Trời
Lời của Ngài cho tôi hy-vọng
Lời của Ngài bảo đảm tương lai
Lời nói xưa vẫn còn vang vọng
Bàn tay xưa vẫn mãi đặt tôi
Ôi Jê-sus là Đấng Cứu Thế
Cám Ơn Ngài đã cứu đời con.*

=====

có con trai bằng ẵm!”

Thật là một điều quá sức tưởng-tượng của bà, nên bà thưa rằng: “*Đừng, thưa chúa tôi, người của Đức Chúa Trời, xin ngài đừng gạt đứa tớ gái của ngài.*” (2 Các vua 4:16b). Sự hưởng-ứng của bà là bày tỏ sự ước mơ tận đáy lòng của mình muốn có một đứa con trai và bà cũng lo-sợ về nỗi buồn nếu mộng-ước đó không thành, cho nên bà có phần thiếu sự tin-tưởng trong lời nói của Ê-li-sê. Dầu vậy, Ê-li-sê không quở-trách bà, vì Ê-li-sê thông-cảm được ý-nghĩ của bà và lời hứa của Ê-li-sê đã được ứng-nghiệm. “*Người đàn bà ấy thọ thai, và đúng một năm sau, cũng trong lúc đó, sanh một đứa con trai, y như lời Ê-li-sê đã nói trước cho nàng.*” (2 Các vua 4:17) Giá-trị của sự tin-tưởng trong lời nói của Ê-li-sê đã được xác-thực, và nàng đã sanh một đứa con trai để chứng-minh về kết-quả của ân-điển Đức Chúa Trời đã can-thiệp vào đời sống của người đàn bà Sunem.